

Gavn for Forfatterne, og særlig var det Tilfældet med § 12. Jeg kan nu ikke skønne, at der er noget i denne Afgørelsesmaade af Spørgsmaalene i § 12, som egentlig er til Glæde for Forfatterne. Naar man overhovedet anerkender Reglen i § 12, mener jeg, at det er den for dem mest betryggende Afgørelsesmaade lige over for Kreditorerne, som er fastsat der, nemlig at de tages i Beskyttelse mod Kreditorernes Ubillighed af dem, som staa i Interessier og Interesselopfattelse paa Forfatterens Side, og det gør jo Kommissionen, da den er sammensat af Forfatterens Raadskæller, om jeg maa kalde dem saa. Om overhovedet — og det bør være det ærede Medlem ogsaa — Kreditorerne skulde have den Ret, som § 12 forudsætter, kan der jo i ethvert Tilfælde rejses Spørgsmaal. Det forekommer mig imidlertid klart, at naar man i Lovforslaget helt igennem beskytter Forfatterens Ret som en økonomisk Ret ved Siden af den personlige, naar man tillægger ham et Maal af Beskyttelse, fordi han skal have Udbytte af sit Arbejde, saa kan man paa den anden Side heller ikke fratænde Kreditorerne samme Ret lige over for den økonomiske Udbytte eller lige over for den økonomiske Side af Sagen, som de have lige over for enhver anden økonomisk Ret. Det vilde være højt beynnderligt, hvad der jo ogsaa kan forekomme Eksempler paa, at en Forfatter lever højt paa Laan-givernes Beskyttelse, og saa skulde kunne lægge Hindringer i Vejen for, at disse dog holde sig til det økonomiske Erhvervsobjekt, som er til Stede. Det vilde være et saadant Misbrug af den Stilling, som Lovgivningen gav ham, at det vilde misbilliges af alle. Og andet er der ikke. Her tillægges Kreditorerne Ret til at holde sig til Røden, ikke blot til Udbyttet, men til selve Udgangen til at udgive Værket paa ny. I den Henseende hvilede det ærede Medlems Kritik af § 12, første og andet Stykke, paa en Misforstaaelse. Naar der i § 12, andet Stykke, tales om: I andre end de her foran nævnte Tilfælde kunne Kreditorerne ved Retssfølgning erhverve Ret til Offentliggørelse, saa er der med dette „Offentliggørelse“ ment den ny anden eller senere Offentliggørelse. Jeg tror, at det ærede Medlems Misforstaaelse herovr paa, at han ved Offentliggørelse kun har tænkt paa den første Offentliggørelse, men hele Sprogbrugen i Lovforslaget vil vise, at med Offentliggørelse tænkes paa ikke blot den første, men ogsaa den anden og tredje og saa fremdeles. Ud-sætningen mellem første og andet Stykke er altsaa den, at Forfatteren har en af alle Kreditorer uafhængig Ret til at sige: mit

ikke før offentliggjorte Værk skal ikke offentliggøres, men ikke Ret til at kunne sige overfor Kreditorerne: mit en Gang offentliggjorte Værk skulle I ikke kunne holde Eder til.

Det bringer mig ind paa det andet Spørgsmaal, som staaer i nær Forbindelse dermed, og det er Spørgsmaalet om den Ret, Forfatterne have efter Forslaget, til at forbyde fornøjet Udgivelse. Denne Bestemmelse er blevet angrebet af to Sider, fra en æret Taler, der mente, Forfatteren burde overhovedet ikke behøve at neblægge et Forbud for at hindre det, idet den Bestemmelse, at han efter 5 Aars Forløb, naar Værket er udsolgt, mister Eneretten, skulde være ubillig, og fra anden Side er Bestemmelsen angreben, nemlig i den Retning, at der overhovedet ikke burde være en Ret til at forbyde en ny Offentliggørelse, hvor det ikke kommer i Strid med nogen Ret. Ja, hvad den første Betragtning angaar, er jo Forholdet det, at den gældende Ret hos os, som man ikke bør fravige, hvor det ikke er nødvendigt, eller hvor der ikke er afgørende Grunde derfor, og den gældende Ret alle Begne er den, at Forfatteren maa finde sig i, at, naar han ikke sørger for i 5 Aar — Tidsgænsen er naturligvis vilkaarlig valgt — at tilfredsstille Publikum's Krav, saa ophører hans Eneret, Samfundets Krav paa at kunne saa Udgang maa saa kunne fyldestgøres af enhver. Deraf følger, at hvis man overhovedet anerkender denne Ret for Forfatteren til at hindre ny Udgivelse, maa det være gennem et Forbud, væsentlig i Overensstemmelse med Ordningen i § 27. Men jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg personlig hælder langt mere til den modsatte Anskuelse, nemlig at der ikke er nogen naturlig Ret eller noget egentligt Krav for Forfattere til at hindre ny Udgivelse. Jeg er mere tilbøjelig til rent personlig at tage Sagen paa samme Maade som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og det er maaste ærede Medlemmer bekendt, at jeg andet Steds og i andre Forbindelser har udtalt mig netop for det og udtalt mig saaledes, at jeg mener, at her gælder over for Forfattere det Ord, som jeg vel her skal oversætte fra Latin, at det en Gang udslyn-gede Ord er uigenfaldeligt. Men man kan give Forfatteren saadan Ret, og mener man, at det ikke er for meget lige over for Samfundet, og mener man, at man skylder dette Hensyn til forandret Opsættelse noget, mener man, at man giver Standsalshygen for meget Raaderum ved at tage en saadan Ud-gang fra Forfatteren, saa siger jeg, at saa kan jeg gaa med dertil, og det var det Stands-